

man skal udtrykke det meget pænt, og på nogle af områderne er vi direkte negative.

Ole Sohn (SF):

Økonomiministeren har fremsat et forslag til ændring af bank- og sparekasseloven og en række øvrige lovforslag vedrørende den finansielle sektor, der vil medføre en lempelse af reglerne om tavshedspligt.

Tilsyneladende har damen med håndtasken været lidt svag i koderne og lagt vægt på at imødekomme de finansielle koncerners ønske om udvidet adgang til at videregive og samkøre kundeoplysninger, der ud fra forretningsmæssige grunde kan være »nice to know«, frem for at imødekomme et elementært forbrugersynspunkt om kun at videregive oplysninger, som finansielle koncerner »need to know«.

Det burde være en selvfølge, at når en kunde afgiver oplysninger til et finansielt institut, eller når det finansielle institut registrerer oplysninger som følge af kundeforholdet, må man kunne have fuld tillid til, at oplysningerne, som i sagens natur er private, bliver behandlet fortroligt, og at de kun bliver brugt direkte i det konkrete kundeforhold.

Derfor er det betænkeligt, når ministerens lovforslag lægger op til, at der må videregives flere typer kundeoplysninger til de finansielle virksomheders moderselskaber end i dag, eksempelvis om låneforhold, indtægtsforhold og regnskabsoplysninger.

Årsagen til lovændringen er formelt, at det vil styrke mulighederne for at styre de samlede risici inden for en koncern. Det er en betingelse, at videregivelsen skal være nødvendig for styrken af koncernens virksomheder, at oplysningerne ikke må bruges til markedsføring og kunderådgivning, og at videreførelsen ikke vedrører oplysninger om kundens rent private forhold.

Der er tre typer kundeoplysninger, som under forskellige former kan videregives. Det er dels de sædvanlige oplysninger, dels »oplysninger, der ikke vedrører rent private forhold«, og for det tredje oplysninger om rent private forhold.

De sædvanlige oplysninger omfatter dels stamoplysninger om kontohavers navn, adresse, stilling, dels oplysninger af økonomisk art, om kontienes art, antal og størrelse m.v. Oplysninger, der ikke vedrører rent private forhold, omfatter, hvor mærkeligt det end lyder, rent

private forhold om personers indtægt, formueforhold, restance, hensættelse osv.

Hvorfor ministeren finder det nødvendigt at tillade videregivelse af den type af kundeoplysninger, står noget uklart, for disse oplysninger må ret beset betragtes som private forhold, eftersom de næppe kan siges at være nødvendige for at kunne foretage en betryggende styring på koncernniveau.

Ministeren argumenterer godt nok med, at det i koncernen er nødvendigt at vide, hvilket kundesegment de enkelte datterselskaber har, for derved at kunne vurdere den samlede risiko i koncernen, men det holder ikke, for de enkelte institutter er jo forpligtede til hver for sig at foretage denne risikovurdering og herefter foretage de nødvendige hensættelser, således at regnskaberne bliver retvisende.

Så hvis disse selskaber gør deres arbejde ordentligt og opfylder de forpligtelser, der påhviler dem i medfør af den gældende lov, burde det ikke være nødvendigt for moderselskabet at foretage disse vurderinger.

Det står til gengæld noget mere klart, hvorfor de finansielle koncerner ønsker oplysninger, der ikke tilhører kategorien »need to know«. Årsagerne til, at finansielle koncerner har ønsket at få adgang til at videregive flest mulige oplysninger om kunderne, kan være mange.

En af dem er givetvis, at det vil give koncernerne mulighed for at opbygge interne kreditoplysningsbureauer, der vel at mærke ikke er undergivet offentlig kontrol. Det kan være godt for koncernen, men ikke for retssikkerheden, da det eksempelvis betyder, at oplysninger om folk ikke slettes efter rimelig tid osv.

Det kunne med den foreslåede formulering af lovforslagene frygtes, at et moderselskab vil udnytte muligheden for at modtage oplysninger om kundernes samlede privatøkonomi til at udsende advarsel eller forbud mod at indgå engagementer med bestemte kunder. Det er uklart, om ministerens hensigt er, at moderselskaberne skal være berettigede til at udsende advarsel eller forbud til de øvrige selskaber i koncernen. Sådanne advarsler og forbud kan udstedes uden, *uden*, at der dermed videregives fortrolige oplysninger.

Spørgsmålet er derfor, om der vil være tale om, at moderselskabet udnytter oplysningerne uberettiget. Det spørgsmål besvares ikke i lovtæksten og heller ikke i bemærkningerne.

Man kunne jo f.eks. forestille sig en situation, hvor et datterselskab i en finansiell koncern ved